

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การเสนอผลการวิจัย เรื่อง การศึกษาสภาพและปัญหาของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ด้วยหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน ครอบคลุมสาระคั้งนี้ วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย การเก็บรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะตามลำดับ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาภูมิหลังของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ด้วยหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน และนิสิตที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายด้วยหลักสูตรปกติ (ม.6)
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเข้าร่วมกิจกรรม ความคาดหวังต่อการประกอบอาชีพ การปรับตัว ทักษะคิดต่อการเรียนการสอน และการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. เพื่อศึกษาปัญหาของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในด้านการเข้าร่วมกิจกรรม ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ การปรับตัว ทักษะคิดต่อการเรียนการสอน และปัญหาการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย
4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเข้าร่วมกิจกรรม ความคาดหวังต่อการประกอบอาชีพ การปรับตัว ทักษะคิดต่อการเรียนการสอน และการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษามัธยมปลายด้วยหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน กับนิสิตที่สำเร็จการศึกษามัธยมปลายด้วยหลักสูตรปกติ (ม.6)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตมหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4-6 ปีที่ผ่านการสอบคัดเลือกเข้ามาศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2536-2539 กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 2 3 และ 4 ในปีการศึกษา 2539 ในคณะต่าง ๆ 16 คณะ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 สำหรับการศึกษานิสิตหลังและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 16,314 คน ซึ่งแบ่งเป็นนิสิตที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายด้วยหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน จำนวน 7,663 คน และนิสิตที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายด้วยหลักสูตรปกติ จำนวน 8,651 คน

กลุ่มที่ 2 สำหรับการศึกษาสภาพและปัญหาของนิสิตในด้านต่าง ๆ ได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรม ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ การปรับตัว ทักษะคิดต่อการเรียนการสอน การใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 4,188 คน ซึ่งได้จากการสุ่มโดยใช้เกณฑ์ดังนี้คือ จำนวนร้อยละ 25 ของประชากรแต่ละกลุ่มในแต่ละคณะ ถ้าคณะไหนประชากรไม่ถึง 30 คน ให้ใช้ทั้งหมด

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บันทึกเพื่อขอข้อมูลจากสำนักทะเบียนและประมวลผล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เกี่ยวกับภูมิหลัง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย และแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบ 2 ตอนโดยตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามรวมทั้งสภาพและปัญหาในด้านการเข้าร่วมกิจกรรม ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ ลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ สำหรับตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพและปัญหาในด้านการปรับตัว ทักษะคิดต่อการเรียนการสอน และการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย ลักษณะคำถามเป็นแบบประเมินค่า

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากอาจารย์และเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ฝ่ายทะเบียน ฝ่ายกิจการนิสิต ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายห้องสมุด เพื่อขอความร่วมมือในการแจกและเก็บแบบสอบถาม รวมทั้งแจกและเก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง แบบสอบถามที่แจกไปทั้งสิ้น 4,188 ฉบับ ได้รับคืนมา 2,869 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 68.5

4. การวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาค่าตอบตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น สำหรับ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลัง สถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม รวมทั้งสภาพและปัญหาใน ด้านการเข้าร่วมกิจกรรม และความคาดหวังในการประกอบอาชีพ วิเคราะห์ด้วยวิธีหาค่าร้อยละ (Percentage) และเปรียบเทียบด้วยการทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square) ส่วนข้อมูล เกี่ยวกับสภาพและปัญหาในด้านการปรับตัว ที่สนใจคือการเรียนการสอน และการใช้ชีวิตใน มหาวิทยาลัยนั้น วิเคราะห์ข้อมูลโดยการประเมินความคิดเห็นเป็นค่าเฉลี่ย (Mean) และสำหรับการ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพและปัญหาในด้านต่าง ๆ ใช้วิธีวิเคราะห์ด้วยค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

การนำเสนอสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยได้แยกกล่าวสรุปเป็น 4 ตอน คือ ตอนที่ 1 ด้าน ภูมิหลังของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสภาพในด้านต่าง ๆ ตอนที่ 3 ปัญหาในด้านต่าง ๆ และตอนที่ 4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพและ ปัญหาในด้านต่าง ๆ

ตอนที่ 1 ด้านภูมิหลังของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา

2536-2539

นิสิตสอบเทียบ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุโดยเฉลี่ย 17 ปี มี ภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร บิดามารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี (ยกเว้นปี 2536 มารดา มีการศึกษาระดับประถมศึกษา) บิดามารดาประกอบอาชีพค้าขายหรือมีกิจการส่วนตัว บิดามีรายได้ อยู่ในช่วง 10,001-20,000 บาท (ปี 2536-2537) และ 30,001 บาทขึ้นไป (ปี 2538- 2539) ส่วนมารดามีรายได้อยู่ในช่วง 5,000 บาทหรือต่ำกว่า (ยกเว้นปี 2539 มีรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป) นิสิตสอบเทียบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาด้วยอันดับการเลือกอันดับ 1 และสอบ เข้าได้เป็นครั้งแรก

นิสิตปกติ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุโดยเฉลี่ย 18 ปี มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร บิดามารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา (ยกเว้นปี 2539 มารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี) บิดามารดาประกอบอาชีพค้าขายหรือมีกิจการส่วนตัว บิดามารชามีรายได้ในช่วง 10,001-20,000 บาท (ยกเว้นปี 2539 มีรายได้อีก 30,001 บาทขึ้นไป) มารดามีรายได้ในช่วง 5,000 บาทหรือต่ำกว่า (ยกเว้นปี 2539 มีรายได้อีกในช่วง 20,001-30,000 บาท) นิสิตปกติสอบคัดเลือกเข้าศึกษาด้วยอันดับการเลือกอันดับ 1 และสอบเข้าได้เป็นครั้งแรก

ตอนที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสภาพในด้านต่าง ๆ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2536-2539 พบว่า ในปี 2536 นิสิตสอบเทียบมีผลการเรียนสูงกว่านิสิตปกติในทุกสาขาวิชา และทุกชั้นปี จำนวน 15 คณะ สำหรับคณะที่มีคะแนนต่ำกว่านิสิตปกติ ได้แก่ คณะสหเวชศาสตร์ ทุกชั้นปี ส่วนปี 2537 เช่นเดียวกับปี 2536 คือ นิสิตสอบเทียบมีคะแนนสูงกว่านิสิตปกติ 15 คณะ ในทุกสาขาวิชาและทุกชั้นปี ส่วนคณะที่มีคะแนนต่ำกว่าได้แก่ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มีคะแนนต่ำกว่าเฉพาะชั้นปีที่ 1 สำหรับปี 2538 นิสิตสอบเทียบมีคะแนนสูงกว่านิสิตปกติ 15 คณะ ในทุกสาขาวิชาและทุกชั้นปี และมีคะแนนเท่ากัน 1 คณะ ได้แก่ คณะสหเวชศาสตร์ มีคะแนนเท่ากันในทุกชั้นปี ส่วนปี 2539 พบว่า นิสิตสอบเทียบมีคะแนนสูงกว่านิสิตปกติ 11 คณะ ในทุกสาขาวิชาส่วนคณะที่มีคะแนนต่ำกว่ามี 5 คณะ ได้แก่ คณะครุศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ และคณะสัตวแพทยศาสตร์

สภาพและปัญหาในด้านต่าง ๆ ของนิสิตผู้ตอบแบบสอบถาม

สภาพภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม นิสิตผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวนทั้งสิ้น 2,869 คน เป็นหญิงมากกว่าชาย (ร้อยละ 59.7 และ 40.3) เป็นนิสิตในสาขาสังคมศาสตร์มากที่สุด (ร้อยละ 42.3) และเป็นนิสิตจากชั้นปีที่ 2 มากที่สุด (ร้อยละ 28.1) นิสิตส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) มากที่สุด (ร้อยละ 47.9) และกำลังศึกษาชั้นม.5 และสอบเทียบได้แล้ว (ร้อยละ 44.1)

การเข้าร่วมกิจกรรม นิสิตส่วนใหญ่เคยทำกิจกรรม (ร้อยละ 80.9) โดยมีเหตุผลต้องการหาประสบการณ์ (ร้อยละ 76.5) สำหรับนิสิตที่ไม่เคยร่วมกิจกรรมเลย (ร้อยละ 17.7) ให้เหตุผลว่าไม่มีเวลาเพียงพอ (ร้อยละ 54.9)

ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ นิสิตส่วนใหญ่เลือกเข้าศึกษาในคณะต่าง ๆ เพราะตั้งใจและปรารถนาที่จะศึกษาในคณะนั้น ๆ (ร้อยละ 54.1) และตรงกับสาขาอาชีพที่จะไปทำในอนาคต (ร้อยละ 33.9) สำหรับอาชีพที่จะทำหลังจากสำเร็จการศึกษา คือ อาชีพพนักงาน/ลูกจ้างของหน่วยงานเอกชน (ร้อยละ 55.8) เพราะได้ใช้ความรู้ที่เรียนมา (ร้อยละ 55.1) โดยที่นิสิตเป็นผู้ตัดสินใจเลือกอาชีพด้วยตนเอง (ร้อยละ 53.3) สำหรับนิสิตที่เลือกศึกษาต่อหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว นิสิตเลือกศึกษาคณะระดับปริญญาโท (ร้อยละ 81.6) เพราะต้องการเพิ่มวุฒิทางการศึกษา (ร้อยละ 69.3) และเห็นว่าความรู้ที่เรียนมาไม่เพียงพอต่อการประกอบอาชีพ (ร้อยละ 45.2) สิ่งที่เป็นความสำเร็จในชีวิตของนิสิต พบว่า นิสิตต้องการมีความสุขในชีวิตครอบครัว (ร้อยละ 41.1) และประสบผลสำเร็จในหน้าที่การงาน (ร้อยละ 39.7)

ด้านการปรับตัว พบว่า นิสิตส่วนใหญ่สามารถปรับตัวได้ดีในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และด้านการเรียน ส่วนมากอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.63)

ด้านทัศนคติต่อการเรียนการสอน พบว่า นิสิตส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อวิธีการสอนและตัวอาจารย์เป็นจริงในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.79)

ด้านการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์ เพื่อน และสภาพแวดล้อม เป็นจริงในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.31)

ตอนที่ 3 ปัญหาในด้านต่าง ๆ

ด้านการเข้าร่วมกิจกรรม นิสิตให้ความเห็นว่า กิจกรรมบางอย่างมีค่าใช้จ่ายสูง (ร้อยละ 31.7) และทำให้เสียการเรียน (ร้อยละ 29.3)

ด้านความคาดหวังในการประกอบอาชีพ นิสิตผู้ตอบ เกรงว่าเมื่อเรียนจบแล้วจะไม่มีงานทำในสาขาวิชาที่กำลังศึกษาอยู่ (ร้อยละ 41.8) และเกรงว่าจะไม่สามารถประกอบอาชีพในสาขาที่กำลังศึกษาอยู่ (ร้อยละ 34.4)

ด้านการปรับตัว ของนิสิตในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และด้านการเรียนส่วนใหญ่ มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.12) สำหรับรายชื่อที่พบว่าเป็นปัญหาในระดับมากคือ "ยังใช้เวลาดูหนังสือหรือศึกษาค้นคว้าไม่เพียงพอ" (ค่าเฉลี่ย = 2.91)

ด้านทัศนคติต่อการเรียนการสอน ของนิสิตต่อวิธีการสอนและตัวอาจารย์ ส่วนใหญ่มี ปัญหาอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.03) สำหรับรายชื่อที่พบว่าเป็นปัญหาในระดับ มากคือ "อาจารย์บางท่านให้งานมากเกินไป" (ค่าเฉลี่ย = 2.64)

ด้านการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย ของนิสิตต่ออาจารย์ ต่อเพื่อน ต่อสภาพแวดล้อมใน มหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.23) สำหรับรายชื่อที่พบว่าเป็นปัญหาในระดับมากคือ "ไม่สะดวกในการใช้ห้องปฏิบัติการเนื่องจากมีจำนวนไม่เพียงพอที่ให้ บริการแก่นิสิต" และ "ในชั้นเรียนมีนิสิตมากเกินไป" (ค่าเฉลี่ย = 2.62 และ 2.51) ตามลำดับ

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพและปัญหาในด้านต่าง ๆ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2536-2539 พบว่าในปี 2536 คะแนนผลการเรียนของนิสิตสอบเทียบและนิสิตปกติมีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทาง สถิติในทุกสาขาวิชาและทุกชั้นปีใน 8 คณะ ได้แก่ คณะนิเทศศาสตร์ คณะพาณิชย์ศาสตร์และการ บัญชี คณะรัฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะ กันตแพทยศาสตร์ และคณะแพทยศาสตร์ และพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในบาง ชั้นปี ได้แก่ คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะสัตวแพทยศาสตร์ (ปี 3 และ ปี 4) คณะศิลปกรรมศาสตร์ (ปี 4) คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ (ปี 2 ปี 3 และปี 4) คณะนอกจากนี้ ไม่พบความแตกต่าง โดยที่นิสิตสอบเทียบมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตปกติ สำหรับปี 2537 คะแนนผลการเรียนของนิสิตสอบเทียบและนิสิตปกติมีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติในทุก สาขาวิชาและทุกชั้นปีใน 8 คณะ ได้แก่ คณะนิติศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะพาณิชย์ศาสตร์และ การบัญชี คณะเศรษฐศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ และคณะแพทยศาสตร์ และพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในบางชั้นปี ได้แก่ คณะ รัฐศาสตร์ (ปี 2 และปี 3) คณะวิทยาศาสตร์ (ปี 1) คณะสัตวแพทยศาสตร์ (ปี 1 และปี 3) คณะนอกจากนี้ไม่พบความแตกต่าง โดยที่นิสิตสอบเทียบมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตปกติ

ส่วนปี 2538 คะแนนผลการเรียนของนิสิตสอบเทียบและนิสิตปกติมีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติในทุกสาขาวิชาและทุกชั้นปีใน 10 คณะ ได้แก่ คณะนิติศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะรัฐศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์ และพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในบางชั้นปี ได้แก่ คณะเศรษฐศาสตร์ (ปี 2) คณะและคณะสัตวแพทยศาสตร์ (ปี 2) คณะนอกจากนี้ไม่พบความแตกต่าง โดยที่นิสิตสอบเทียบมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตปกติในเกือบทุกคณะและทุกชั้นปี สำหรับปี 2539 คะแนนผลการเรียนของนิสิตสอบเทียบและนิสิตปกติมีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติใน 3 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาสังคมศาสตร์ สาขาวิทยาศาสตร์กายภาพ และสาขาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ และใน 4 คณะ ได้แก่ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะอักษรศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์ คณะนอกจากนี้ไม่พบความแตกต่าง โดยที่นิสิตสอบเทียบมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตปกติ

ด้านการเข้าร่วมกิจกรรม จากการทดสอบค่าไคส์แควร์ของการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติในบางคณะ และบางสาขาวิชา เมื่อพิจารณาในรายข้อกระทง พบว่า ในเรื่องของการเคยเข้าร่วมกิจกรรม นิสิตสอบเทียบเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่านิสิตปกติ

ด้านความคาดหวังในการประกอบอาชีพของนิสิตทั้ง 2 กลุ่ม เมื่อทดสอบค่าไคส์แควร์ของความคาดหวังในการประกอบอาชีพของนิสิตทั้ง 2 กลุ่ม มีนัยสำคัญทางสถิติในบางคณะและบางสาขาวิชา เมื่อพิจารณาในรายข้อกระทงในภาพรวม พบว่า นิสิตสอบเทียบมีความคาดหวังในการประกอบอาชีพสูงกว่านิสิตปกติ

ด้านการปรับตัว พบว่า นิสิตสอบเทียบและนิสิตปกติมีการปรับตัวในด้านร่างกายอารมณ์สังคม และด้านการเรียนอยู่ในระดับมาก (คะแนนเฉลี่ยรวม = 2.63 และ 2.64 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า การปรับตัวของนิสิตทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญในเรื่อง "การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ" "ไม่ยอมใช้สิ่งเสพติด เช่น บุหรี่ หรือยาแก้ปวดเพื่อคลายความกังวลหรือความเครียดในการเรียน" "แบ่งเวลาเพื่อการสนุกสนานรื่นเริงกับเพื่อน" "เวลาอ่านหนังสือต้องอ่านหลาย ๆ ครั้งจึงจะเข้าใจหรือจำได้" และ "ทำสรุปย่อบทเรียนในแต่ละครั้ง" สำหรับรายข้ออื่น ๆ นั้น ไม่พบความแตกต่าง โดยที่ 5 ประเด็นนี้ นิสิตปกติมีการปรับตัวได้ดีกว่านิสิตปกติ ใน 3 ประเด็น ส่วนอีก 2 ประเด็น นิสิตสอบเทียบปรับตัวได้ดีกว่านิสิตปกติ

ด้านทัศนคติต่อวิธีการสอนและตัวอาจารย์ พบว่า นิสิตสอบเทียบและนิสิตปกติมีทัศนคติต่อวิธีการสอน และตัวอาจารย์ อยู่ในระดับมาก (คะแนนเฉลี่ยรวม = 2.76 และ 2.81 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาในรายชื่อ พบว่า ทัศนคติของนิสิตทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ ในเรื่อง "อาจารย์สอนให้ใช้ความคิด วิเคราะห์ สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับสภาพจริงได้" "เนื้อหาวิชาที่สอนมีความทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์อยู่เสมอ" "อาจารย์ช่วยแนะนำหรือกระตุ้นให้นิสิตหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง" "อาจารย์ให้นิสิตมีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมการเรียนและได้แสดงความคิดเห็นหรือมีส่วนร่วมในการเรียน" "อาจารย์ใช้อุปกรณ์การสอนได้เหมาะสมกับเนื้อหาเรื่องและเวลา" "อาจารย์มอบหมายให้นิสิตทำการบ้าน รายงาน สม่ำเสมอ" และ "อาจารย์มีจิตวิทยาในการสอน เช่น ชมเชย ให้กำลังใจแก่นิสิต" สำหรับรายชื่อนั้น ไม่พบความแตกต่าง โดยที่ 7 ประเด็นนี้นิสิตปกติมีทัศนคติต่อการเรียนการสอนดีกว่านิสิตปกติ

ด้านการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย พบว่า นิสิตสอบเทียบและนิสิตปกติมีการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยซึ่งเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตนของนิสิตกับอาจารย์ กับเพื่อน และสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยอยู่ในระดับน้อย (คะแนนเฉลี่ยรวม = 2.31 ทั้ง 2 กลุ่ม) เมื่อพิจารณาในรายชื่อ พบว่า การใช้ชีวิตของนิสิตทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ ในเรื่อง "ได้รับการช่วยเหลือดูแลอย่างใกล้ชิดจากอาจารย์ที่ปรึกษา" "เมื่อมีปัญหาส่วนตัวจะปรึกษาปัญหากับอาจารย์ที่ปรึกษา" "เมื่อมีเวลาว่างจากการเรียนจะอยู่กับกลุ่มเพื่อน" "เมื่อว่างจากการเรียนจะไปเดินตามศูนย์การค้ากับเพื่อน ๆ" "เมื่อมีเวลาว่างจะเล่นกีฬากับเพื่อน ๆ" "อธิบายเนื้อหาวิชาให้เพื่อนฟังเมื่อเพื่อนสงสัยและซักถามเกี่ยวกับบทเรียน" และ "ได้รับความสะดวกในบริการด้านต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย" สำหรับรายชื่อนั้น ไม่พบความแตกต่าง โดยที่ 7 ประเด็นนี้นิสิตสอบเทียบมีการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยได้ดีกว่านิสิตปกติใน 4 ประเด็น ส่วนอีก 3 ประเด็น นิสิตปกติดีกว่านิสิตสอบเทียบ

ปัญหาด้านการเข้าร่วมกิจกรรม เมื่อทดสอบค่าไคสแควร์ของการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตทั้ง 2 กลุ่ม มีนัยสำคัญทางสถิติ ในสาขาวิทยาศาสตร์กายภาพ สำหรับอีก 3 สาขาวิชาคือ สาขาสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ชีวภาพ ไม่พบความแตกต่าง โดยที่นิสิตปกติมีปัญหาน้อยกว่านิสิตสอบเทียบ

ปัญหาความคาดหวังในการประกอบอาชีพ เมื่อทดสอบค่าไคสแควร์ของความคาดหวังในการประกอบอาชีพของนิสิตทั้ง 2 กลุ่ม มีนัยสำคัญทางสถิติในสาขาวิทยาศาสตร์กายภาพ สำหรับอีก 3 สาขาวิชา คือ สาขาสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ชีวภาพ ไม่พบความแตกต่าง โดยที่นิสิตปกติมีปัญหาน้อยกว่านิสิตสอบเทียบ

ปัญหาด้านการปรับตัวของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่าทั้งนิสิตสอบเทียบและนิสิตปกติ มีการปรับตัวในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และด้านการเรียนอยู่ในระดับน้อย (คะแนนเฉลี่ยรวม = 2.12) เมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ปัญหาการปรับตัวของนิสิตทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญในเรื่อง "นอนและพักผ่อนไม่เพียงพอ" "อดนอนเป็นประจำเพื่อดูหนังสือหรือเพื่อทำรายงาน" "เข้าเรียนช้าโหมงเข้าสายเป็นประจำเพราะตื่นไม่ทัน" "หงุดหงิดเนื่องจากความพิการของร่างกาย" "ไม่ชอบพูดคุยหรือหรือแสดงความคิดเห็นในกลุ่มเพื่อน" "ไม่มีพื้นฐานในเนื้อหาวิชาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอย่างเพียงพอ" "ทำงานส่งไม่ทันตามกำหนดเวลา" "มีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับค้นคว้าความรู้ในสาขาที่ศึกษาอยู่" สำหรับรายข้ออื่น ๆ นั้น ไม่พบความแตกต่าง โดยที่นิสิตปกติมีปัญหาน้อยกว่านิสิตสอบเทียบ

ปัญหาด้านทัศนคติต่อการเรียนการสอนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่าทั้งนิสิตสอบเทียบและนิสิตปกติ มีปัญหาในด้านทัศนคติต่อวิธีการสอนและตัวอาจารย์ อยู่ในระดับน้อย (คะแนนเฉลี่ยรวม = 2.03 ทั้ง 2 กลุ่ม) เมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า ทัศนคติของนิสิตทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญในเรื่อง "อาจารย์ไม่ให้ความช่วยเหลือนิสิต" "อาจารย์ไม่ให้ความยุติธรรมในการให้คะแนน" และ "อาจารย์ขาดความแม่นยำทางด้านความรู้และประสบการณ์ในการสอน" สำหรับรายข้ออื่น ๆ นั้นไม่พบความแตกต่าง โดยที่นิสิตปกติมีปัญหาน้อยกว่านิสิตสอบเทียบ

ปัญหาด้านการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่าทั้งนิสิตสอบเทียบและนิสิตปกติมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย (คะแนนเฉลี่ยรวม = 2.24 และ 2.21 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาในรายข้อ พบว่า การใช้ชีวิตของนิสิตทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญในเรื่อง "มักถูกเอาเปรียบจากเพื่อน ๆ" "ไม่พอใจที่ห้องเรียนมีสภาพเก่า ค่อนข้างเล็ก และสกปรก" "ไม่สะดวกในการใช้ห้องปฏิบัติการเนื่องจากมีจำนวนไม่เพียงพอที่ให้บริการแก่นิสิต" สำหรับรายข้ออื่น ๆ นั้นไม่พบความแตกต่าง โดยที่นิสิตปกติมีปัญหาน้อยกว่านิสิตสอบเทียบ

จากการศึกษาในเรื่อง สภาพและปัญหาของนิสิตสอบเทียบและนิสิตปกติ ในเรื่อง
ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพในด้านต่าง ๆ พบว่า ใน 6 ด้านนี้ นิสิตสอบเทียบมีค่า
ของคะแนนร้อยละและคะแนนเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก โดยที่นิสิตสอบเทียบมีคะแนนสูงกว่านิสิต
ปกติใน 4 ด้าน ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเข้าร่วมกิจกรรม ความคาดหวังในการ
ประกอบอาชีพ และการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย สำหรับในด้านปัญหาต่าง ๆ 5 ด้าน ได้แก่
การเข้าร่วมกิจกรรม ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ การปรับตัวทัศนคติต่อการเรียน
การสอน และการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย ค่าของร้อยละ และคะแนนเฉลี่ยของปัญหาอยู่ในระดับ
น้อย โดยที่นิสิตปกติมีปัญหาน้อยกว่านิสิตสอบเทียบ

การอภิปรายผล

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากผลการวิจัยที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตสอบเทียบและนิสิตปกติ มีความ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นิสิตสอบเทียบมีผลการเรียนสูงกว่านิสิตปกติใน
ปี 2536 จำนวน 15 คณะ สกเว้น คณะสหเวชศาสตร์ มีคะแนนต่ำกว่า ปี 2537 จำนวน 15
คณะ สกเว้น คณะศิลปกรรมศาสตร์ (ในชั้นปีที่ 1) มีคะแนนต่ำกว่า ปี 2538 จำนวน 15 คณะ
สกเว้น คณะสหเวชศาสตร์ มีคะแนนเท่ากัน สำหรับปี 2539 มีจำนวน 11 คณะ สกเว้น คณะ
ครุศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ และคณะสัตวแพทยศาสตร์
ที่มีคะแนนต่ำกว่าปี ซึ่งสอดคล้องกับการการวิจัยของ นันทนา อังสุมาลิน และมณีรัตน์ จรุงเดชากุล
(2531) และผลการศึกษาของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2533) ซึ่งพบว่า นิสิตสอบเทียบมีผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตปกติ เมื่อพิจารณาในด้านภูมิหลังของนิสิตทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า
ในด้านการศึกษาของบิดามารดา ด้านรายได้ของครอบครัวของนิสิตสอบเทียบ สูงกว่านิสิตปกติ ซึ่ง
อาจเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้นิสิตสอบเทียบเรียนได้ดีกว่า เพราะการที่บิดามารดามีการศึกษาที่สูงและ
มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดี คือ ประกอบอาชีพค้าขายหรือมีกิจการส่วนตัว จะมีส่วนช่วยสนับสนุนและ
เกื้อกูลให้บุตรหลานได้ศึกษาเล่าเรียนอย่างเต็มที่ ในขณะที่บิดามารดาที่มีการศึกษาที่ต่ำกว่า และ

มีรายได้น้อยกว่า อาจมีการกิจในความรับผิดชอบต่อครอบครัว และมีความจำเป็นต้องอยู่กับ การกีดกันเลี้ยงครอบครัว จึงอาจไม่มีเวลาเอาใจใส่บุตรหลานได้อย่างเต็มที่ซึ่งจากการวิจัยของ ซีเวลและชอห์ (Sewell and Shah, 1968) พบว่า ระดับการศึกษาของบิดามารดามีความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญต่อการกระตุ้นในด้านการศึกษาของบุตร ถ้าบิดามารดาได้รับการศึกษาคดี จะพบว่า บุตรทั้งชายและหญิงจะชอบรับการกระตุ้นเร่งเร้าในการศึกษาต่อมากยิ่งขั้น และหากบิดามารดามี การศึกษาคำมักจะมีแนวโน้มที่จะเอาใจใส่ในการศึกษาต่อของบุตรน้อยกว่า

การเข้าร่วมกิจกรรม

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตสอบเทียบมีการเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่านิสิตปกติ ซึ่งการเข้า ร่วมกิจกรรมนี้จะเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยพัฒนานิสิตนักศึกษาให้เป็นคนที่สมบูรณ์ทั้งด้านสติปัญญา ด้าน ร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตใจ เป็นกิจกรรมที่ถือว่าเป็นการให้โอกาสแก่นิสิตนักศึกษา มีส่วน ร่วมในการแสดงความสามารถ การตัดสินใจ การทำงาน การปรับปรุงบุคลิกภาพ และการรู้จัก เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีในสังคมของนิสิตนักศึกษา (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา 2528) เมื่อพิจารณา ในด้านปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตเห็นว่า การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้เสียการเรียน กิจกรรม บางอย่างมีค่าใช้จ่ายสูง และกิจกรรมต่าง ๆ เป็นเรื่องของการแข่งขันเกินไปทำให้ขาดความ ร่วมมือในหมู่คณะ

ความคาดหวังในการประกอบอาชีพ

จากผลการวิจัย พบว่า นิสิตสอบเทียบมีความคาดหวังในการประกอบอาชีพสูงกว่านิสิต ปกติ โดยที่นิสิตทั้ง 2 กลุ่ม เลือกประกอบอาชีพพนักงาน/ลูกจ้างหน่วยงานเอกชนโดยมีเหตุผล เพราะได้ใช้ความรู้ที่เรียนมา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของมารศรี ประสพศิริ (2534) ที่พบว่า นิสิตนักศึกษาต้องการทำงานในบริษัทเอกชน ทั้งนี้เป็นเพราะสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน พบว่า ตลาดแรงงานภาคเอกชนสามารถรองรับบัณฑิตในทุกสาขาวิชาได้มาก นอกจากนี้จากรายงานภาวะ การหางานทำของบัณฑิตที่สำรวจ โดยทบวงมหาวิทยาลัย ในช่วงปีการศึกษา 2526 ถึง 2529 พบว่า บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยจำกัดรับของรัฐที่มีงานทำ จะเข้าสู่ตลาดแรงงาน ภาคเอกชนมากกว่าภาคอื่น ๆ และมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี นอกจากนี้ผลตอบแทนจากตลาดแรงงาน ภาคเอกชนซึ่งสูงกว่าผลตอบแทนจากภาครัฐบาล สำหรับบุคคลที่มีอิทธิพลในการเลือกอาชีพของนิสิต พบว่า นิสิตตัดสินใจด้วยตนเอง ทั้งนี้อาจเกิดจากสิ่งจูงใจภายในตัวของบุคคล ดังที่ ดวงเดือน

พันชุนนาวัน (2518) กล่าวว่า การที่บุคคลเลือกกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยเหตุผลและความพอใจที่เกิดจากตัวเองนี้ นักจิตวิทยาเชื่อว่าเหตุจูงใจภายในจะทำให้บุคคลนั้น ๆ ประสบผลสำเร็จอันเกิดจากการเรียนรู้ที่คิดได้มากกว่าเหตุจูงใจจากด้านการสนับสนุนของบุคคลอื่น ซึ่งเป็นเหตุจูงใจภายนอก ดังนั้น ในด้านการประกอบอาชีพ เมื่อนิสิตเลือกตัดสินใจด้วยตนเอง ย่อมทำให้เห็นถึงสภาพความมั่นใจและแรงบันดาลใจในตนเองที่ค่อนข้างสูงของนิสิต ดังนั้น โอกาสในการประกอบอาชีพย่อมมีมากเช่นเดียวกัน สำหรับประเด็นปัญหา พบว่า นิสิตปกติมีปัญหาในความคาดหวังในการประกอบอาชีพมากกว่านิสิตสอบเทียบ โดยที่นิสิตทั้ง 2 กลุ่มเกรงว่าเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะไม่มีงานทำในสาขาที่ศึกษาอยู่ จากประเด็นปัญหาด้านนี้เมื่อพิจารณาในเรื่องของเป้าหมายทางการศึกษาหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว พบว่านิสิตส่วนใหญ่ต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น เพราะคิดว่าความรู้ที่เรียนมาอาจไม่เพียงพอในการประกอบอาชีพในอนาคต

การปรับตัว

จากผลการวิจัยที่ พบว่า นิสิตสอบเทียบและนิสิตปกติสามารถปรับตัวได้ดีในทุก ๆ ด้าน อยู่ในระดับมาก ส่วนปัญหาในการปรับตัว ปรากฏว่ามีปัญหาในการปรับตัวในระดับ "น้อย" การที่นิสิตสามารถปรับตัวได้ดี อาจเนื่องมาจากผู้ที่เข้าศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต้องผ่านการสอบคัดเลือกและต้องแข่งขันกันเป็นอันมากเพราะความมีชื่อเสียงของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ที่สอบคัดเลือกได้จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถสูงอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน สามารถทำคะแนนสอบผ่านเข้ามาด้วยคะแนนค่อนข้างสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งบางสาขาวิชา เช่น คณะแพทยศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งมีคะแนนสูงมากตั้งแต่ 400-500 คะแนน และนิสิตเหล่านี้สอบเข้ามาด้วยอันดับการเลือกเป็นอันดับหนึ่ง และสอบเพียงครั้งเดียวก็สามารถเข้ามาเป็นนิสิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ และเมื่อเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยย่อมได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกัน ดังนั้นนิสิตทั้ง 2 กลุ่มจึงสามารถปรับตัวได้ดีเหมือนกัน

ถึงแม้ว่านิสิต 2 กลุ่มจะปรับตัวได้ดีแต่เมื่อพิจารณาแล้ว พบว่า นิสิตปกติมีคะแนนการปรับตัวสูงกว่านิสิตสอบเทียบ และพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญใน 5 ประเด็น โดยที่นิสิตปกติมีคะแนนสูงกว่านิสิตสอบเทียบ 3 ประเด็น ซึ่งประเด็นที่น่าสนใจ คือ ในเรื่องของการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งพบว่า นิสิตทั้ง 2 กลุ่มมีการออกกำลังกายอยู่ในระดับน้อย ($x = 2.10$ และ 2.21) โดยที่นิสิตสอบเทียบมีการออกกำลังกายน้อยกว่า ซึ่งอาจเป็นเพราะว่านิสิตสอบเทียบต้อง

มุ่งมันต่อการศึกษา และมีความพยายามในการศึกษาที่มากกว่า เพราะพื้นฐานความรู้ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายน้อยกว่านิสิตปกติ (จากตารางที่ 55 ข้อ 50) ทำให้ความสนใจในเรื่องของการออกกำลังกายน้อยกว่าที่ควรจะเป็น สำหรับประเด็น "เวลาอ่านหนังสือต้องอ่านหลาย ๆ ครั้งจึงจะเข้าใจและจำได้" ซึ่งในประเด็นนี้พบว่า นิสิตปกติต้องใช้เวลาในการอ่านมากกว่านิสิตสอบเทียบ เมื่อพิจารณาในด้านปัญหา พบว่า นิสิตปกติมีปัญหาในการเรียน "การอ่านหนังสือได้ช้า" มากกว่านิสิตสอบเทียบ (ตารางที่ 55 ข้อ 45) ซึ่งอาจเป็นเพราะว่านิสิตสอบเทียบจะต้องศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมและต้องอ่านหนังสือมากกว่านิสิตปกติ เพราะในระดับชั้น ม.ปลาย ไม่ได้เรียนครบหลักสูตร 3 ปี ดังนั้น จึงต้องใช้ความพยายามในการศึกษา ทำความเข้าใจกับเนื้อหาวิชาเรียนมากกว่าต้องอ่านหนังสือค้นคว้าด้วยตนเอง ดังนั้น จึงอาจเป็นประโยชน์ทำให้สามารถอ่านได้เร็วและจำได้ดีกว่านิสิตปกติ ซึ่งเมื่อพิจารณาในด้านทัศนคติในการเรียน พบว่า นิสิตปกติมีปัญหา มากกว่านิสิตสอบเทียบในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ "ไม่สามารถติดตามเนื้อหาในบางวิชาได้ทัน" "มีความลำบากในการรายงานหน้าชั้น" "ทำงานส่งไม่ทันตามกำหนดเวลา" "ยังใช้เวลาดูหนังสือหรือศึกษาค้นคว้าไม่เพียงพอ" "มีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับค้นคว้าหาความรู้ ในสาขาที่ศึกษาอยู่" "ต้องเรียนเสริมเพิ่มเติมในวิชาพื้นฐานบางวิชาในชั้นปีที่หนึ่ง" ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าถึงแม้ประเด็นเหล่านี้จะเป็นปัญหาสำหรับนิสิตทั้ง 2 กลุ่มแต่ก็เป็นเพียงปัญหาในระดับน้อย (คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.50) ยกเว้น ในเรื่อง "ปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษ" ซึ่งนิสิตปกติมีปัญหาในระดับมาก (2.67) ปัญหานี้สอดคล้องกับการวิจัยของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (2525) ซึ่งพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการอ่านตำราภาษาอังกฤษ

ทัศนคติต่อการเรียนการสอน

จากผลการวิจัย พบว่า นิสิตสอบเทียบและนิสิตปกติมีทัศนคติต่อการเรียนการสอนในระดับมาก โดสที่นิสิตปกติมีค่าคะแนนในด้านทัศนคติที่สูงกว่านิสิตสอบเทียบ และพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในภาพรวมและรายข้อ 7 ประเด็น สำหรับในด้านปัญหา พบว่า นิสิตทั้ง 2 กลุ่ม มีปัญหาในระดับน้อย โดสที่นิสิตสอบเทียบมีค่าคะแนนอยู่ในระดับมากกว่านิสิตปกติ และพบความแตกต่างใน 3 ประเด็น ซึ่งในเรื่องของทัศนคติพบว่า เป็นปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือ การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนก่อให้เกิดความตั้งใจ อ่หากรู้หรือหากเห็นในวิชาที่ผู้สอนสอนเอาใจใส่ในการเรียนอย่างแท้จริง นอกจากนั้นยังทำให้นักเรียนเกิดความพอใจ รู้สึกว่าการเรียน

เป็นของสนุก น่าค้นหา ลงมือกระทำ และเมื่อผู้เรียนเกิดความพอใจในสิ่งที่เรียนก็ย่อมจะ ขวนขวาย พยายามค้นหาความรู้ เตรียมพร้อมที่จะแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ ให้ผ่านไปด้วยดีเพื่อ ให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตนวางไว้ จากข้อค้นพบงานวิจัยในครั้งนี้ นิสิตสอบเทียบมีทัศนคติที่ต่อการ เรียนการสอน(ค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับ "มาก") นั่นอาจกล่าวได้ว่า ถ้าผู้เรียนรู้สึกพอใจ ถูกอารมณ์ ในการกระทำหรือพฤติกรรมของผู้สอนที่แสดงต่อตนเองหรือเพื่อนฝูง การกระทำของผู้สอนนั้นจะช่วย เสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้กับนักเรียน ช่วยส่งเสริมความสนใจเอาใจใส่ต่อการเรียน ตลอดจนปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อครู และการศึกษาเล่าเรียนอันจะก่อให้เกิดผลสำเร็จในด้านการเรียน ด้วย จากการศึกษาของโคแกน และเลวิน (Morris L. Cogan and Harry Levin, 1961 อ้างถึงในจารุลักษณ์ นินทรพรราช, 2528) ซึ่งศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์แบบอบอุ่น เป็นมิตร ระหว่างครูและนักเรียนจะทำให้การเรียนของนักเรียนดีขึ้น และจากการศึกษาเขาสรุปว่า ยิ่งครู และนักเรียนมีความสัมพันธ์กันดีเท่าไร นักเรียนจะสามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้ ถึงขีดสูงสุดได้มากเพียงนั้น

การใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย

ผลการวิจัยพบว่า นิสิต 2 กลุ่ม มีการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยต่ออาจารย์ เพื่อน และ สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยอยู่ในระดับน้อย โศภพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ใน 7 ประเด็น โดยที่นิสิตสอบเทียบมีการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยสูงกว่านิสิตปกติ 4 ใน 7 ประเด็น สำหรับประเด็นที่น่าสนใจ พบว่า ในเรื่องของการ "ได้รับความช่วยเหลือดูแลอย่างใกล้ชิดจาก อาจารย์ที่ปรึกษา" และ "เมื่อมีปัญหาส่วนตัวจะปรึกษาปัญหาที่อาจารย์ที่ปรึกษา" ซึ่งใน 2 ประเด็นนี้ นิสิตปกติมีความสัมพันธ์ที่สูงกว่านิสิตสอบเทียบ ซึ่งจากประเด็นปัญหาในด้านการปรับตัว พบว่า นิสิตปกติมีปัญหาในด้านการเรียนสูงกว่านิสิตสอบเทียบ ดังนั้น จึงต้องพบอาจารย์ที่ปรึกษา และต้องได้รับการช่วยเหลือจากอาจารย์ที่คอยชี้แนะให้นิสิตเข้าใจวิธีการเรียน การค้นคว้า ซึ่ง จะทำให้นิสิตเกิดความอบอุ่น มีขวัญกำลังใจที่จะศึกษาได้ต่อไป

จากผลการวิจัยทั้ง 6 ด้าน พบว่า ในด้านสภาพนิสิตสอบเทียบมีสภาพด้านผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน การใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย การเข้าร่วมกิจกรรมและความคาดหวังในการประกอบ อาชีพ ดีกว่านิสิตปกติ ในขณะที่การปรับตัว ทัศนคติต่อการเรียนการสอนของนิสิตปกติดีกว่า สำหรับ ประเด็นปัญหาในด้านต่าง ๆ 5 ด้าน พบว่า นิสิตปกติมีปัญหาน้อยกว่า 4 ด้าน ทั้งนี้ประเด็นปัญหาทั้ง

5 ด้าน อยู่ในระดับน้อยถึง 2 กลุ่ม ซึ่งประเด็นต่าง ๆ ดังกล่าวอาจเป็นไปได้ว่า นิสิตสอบเทียบ เป็นผู้ที่มีอายุน้อยกว่าซึ่งอาจมีการเรียนรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ น้อยกว่านิสิตปกติ เพราะต้องมุ่งมั่น และเพิ่มเติมความรู้มากขึ้น และในขณะเดียวกันนิสิตกลุ่มนี้สามารถกำกับตนเองให้เรียนได้อย่างดี และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงกว่านิสิตปกติ ซึ่งอาจเป็นผลประโยชน์มาจากการต้องค้นคว้าและอ่านหนังสือด้วยตนเองมาตลอด ทำให้ผลต่อการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยที่คิดเอาการค้นคว้า นอกชั่วโมงเรียนเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งแตกต่างไปจากชั้นมัธยมศึกษา ดังนั้น นิสิตจะต้องดูแลและกำกับตนเองเพื่อให้สามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะเพื่อการดำเนินการของมหาวิทยาลัย

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตสอบเทียบสูงกว่านิสิตปกตินั้น แสดงว่านิสิตกลุ่มนี้เป็นผู้ที่มีความสามารถสูง สามารถกำกับตนเองให้ศึกษาซึ่งน่าจะเป็นลักษณะที่พึงประสงค์ของการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย แต่นิสิตกลุ่มนี้อาจเป็นผู้ที่มีอายุและประสบการณ์น้อย เมื่อสำเร็จการศึกษาออกไปแล้วอาจมีปัญหาเพราะการอ่อนประสบการณ์ ดังนั้นมหาวิทยาลัยควรพัฒนานิสิตเพื่อให้เป็นบัณฑิตที่มีความรู้ ความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงของสังคม และความรู้ความสามารถ ความชำนาญในการประกอบการ และเพื่อให้ นิสิตเหล่านี้สามารถเตรียมตัวออกไปทำงานและอยู่ในสังคมได้อย่างดี ทั้งนี้ในการพัฒนานิสิตของมหาวิทยาลัย บุคคลที่มีบทบาทมากที่สุดคือ อาจารย์ที่จะต้องชี้แนะและสร้างเสริมกิจกรรม เพื่อให้ นิสิตมีความเข้าใจในตนเองและรู้จักข้อบกพร่องของตนเอง ให้ความอบอุ่น เป็นกันเองและมีความเข้าใจในนิสิต เพื่อช่วยพัฒนาการเรียนของนิสิตให้ดีขึ้น เป็นที่ปรึกษาปัญหาในด้าน การเรียนและปัญหา ด้านส่วนตัว ช่วยพัฒนาสติปัญญารวมทั้งพัฒนาจริยธรรมและบุคลิกภาพของนิสิต

นอกจากนี้มหาวิทยาลัยควรจัดกิจกรรมนอกหลักสูตรหรือกิจกรรมเสริมหลักสูตร ซึ่งเป็นกิจกรรมที่จะสร้างประสบการณ์ตรงให้กับนิสิตนักศึกษา โดยการฝึกและพัฒนาตนเองด้านการปฏิบัติงานกับผู้อื่น อันจะเป็นการฝึกความพร้อมเพื่อสู่สังคมการทำงานในอนาคต จึงควรเป็นนโยบายที่สนับสนุนอย่างจริงจังและต่อเนื่อง โดยได้รับการกำกับดูแลจากอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์ และความรู้เฉพาะด้าน สามารถให้คำแนะนำได้อย่างถูกต้องและจะเป็นการส่งเสริมพัฒนาการตาม

ธรรมชาติของนิสิตนักศึกษาที่ต้องการมีส่วนร่วม ในการแสดงออกทางความสามารถด้านต่าง ๆ เช่น ทางการกีฬา ดนตรี บำเพ็ญประโยชน์ และการแสดง รวมทั้งด้านวิชาการในสาขาต่าง ๆ เป็น การสนับสนุนลักษณะกิจกรรมกลุ่มให้นิสิตมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสังคม

2. ด้านการเข้าร่วมกิจกรรม พบว่า นิสิตมีปัญหาจากการเข้าร่วมกิจกรรมเพราะ กิจกรรมทำให้เสียการเรียน และมีค่าใช้จ่ายสูง ประเด็นนี้ควรได้มีการพิจารณาในรายละเอียด ของการเข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องมีการเก็บค่าใช้จ่ายต่าง ๆ จนเป็นปัญหาสำหรับนิสิต และนอกจากนี้ ควรได้มีการให้คำแนะนำและชี้ให้เห็นประโยชน์ของการทำกิจกรรมอย่างพอสมควร ไม่มากหรือน้อย เกินไปจนส่งผลกระทบต่อ การเรียน ควรได้มีการชี้แนะให้นิสิตจัดสรรเวลาให้ถูกระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมกับการเรียน

3. ด้านความคาดหวังในการประกอบอาชีพ พบว่า นิสิตมีปัญหาเกรงว่าเมื่อสำเร็จ การศึกษาแล้วจะไม่มีงานทำในสาขาที่เรียนมา ซึ่งประเด็นนี้มหาวิทยาลัยควรจัดบริการ แนะนำ ทางด้านอาชีพ เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับลักษณะงานอาชีพ คุณสมบัติที่ต้องการมีในการประกอบอาชีพ การ ให้คำปรึกษาตลอดจนเป็นผู้ช่วยเหลือนิสิตที่มีปัญหา ทั้งนี้ควรจัดเวลาให้คำปรึกษา และควรจัดให้มีการ เชิญมืออาชีพมาพูดและให้ความรู้ ความกระจ่างที่นิสิตสงสัย

4. ในเรื่องการปรับตัว พบว่า นิสิตทั้ง 2 กลุ่มสามารถปรับตัวได้ดี สำหรับการ ปรับตัวด้านร่างกาย ประเด็น การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ พบว่านิสิตทั้ง 2 กลุ่มมีการออก กำลังกายน้อย ประเด็นนี้มหาวิทยาลัยควรจัดกิจกรรมที่เชิญชวนให้นิสิตเห็นความสำคัญของการ ออกกำลังกาย ซึ่งจะช่วยผ่อนคลายความเครียดทางด้าน การเรียน

5. สำหรับประเด็นปัญหาในการปรับตัว ด้านการเรียน โดยเฉพาะประเด็นที่นิสิต มีปัญหาในด้านการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับค้นคว้าหาความรู้ นั้น มหาวิทยาลัยควรมอบหมายให้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดูแลและจัดกิจกรรมเสริมทางด้าน การใช้ภาษาให้มากขึ้น เพราะภาษาอังกฤษ เป็นภาษาสากลที่จำเป็นซึ่งในการติดต่อสื่อสาร ทั้งนี้อาจจัดวัสดุอุปกรณ์และสื่อการศึกษาที่ทันสมัย สะดวกในการใช้ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสนใจและต้องการค้นคว้าเพิ่มเติมให้กับตนเองมากยิ่งขึ้น

6. ด้านการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย ที่พบว่า นิสิตทั้ง 2 กลุ่มมีการใช้ชีวิตในระดับ น้อย ประเด็นนี้มหาวิทยาลัยควรสนับสนุนให้นิสิตได้ใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยให้เกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งทางด้านการเล่าเรียน การพัฒนาความคิด บุคลิกภาพ และเตรียมความพร้อมไปเป็นบัณฑิตที่มี คุณค่าในอนาคต โดยมหาวิทยาลัยจะต้องจัดสภาพแวดล้อมภายในมหาวิทยาลัยให้นิสิตได้เรียนรู้และ สัมผัสกับประสบการณ์ที่ดีในชีวิต

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ควรได้มีการศึกษาวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้อีกในมหาวิทยาลัย/สถาบันอื่น เพื่อจะ ได้ข้อมูลที่สามารถสรุปได้แน่นอน เพื่อผู้ที่สนใจและผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปประกอบการตัดสินใจได้
2. ควรได้มีการศึกษาเพิ่มเติมในองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีส่วนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนของนิสิตในปัจจุบัน เช่น คะแนนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลาย และการลาออกและพ้นสภาพของนิสิตกลุ่มนี้ เพื่อหาทางแก้ไขและลดความสูญเปล่า ทางการศึกษา